

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ЗАПОЗНАНСТВО НА „НУН СТРИЙТ“

Превод от английски: Правда Митева, 1994

chitanka.info

1

Мъжът и момичето минаха бавно, един до друг, покрай мъждиво осветения надпис „Хотел Сюрприз“. Мъжът беше облечен с виолетов костюм и носеше панамена шапка върху лъщящата си, слепнала се от брилянтин коса. Походката му беше патрава като на дюстабанлия и безшумна.

Момичето носеше зелена шапка, къса пола, копринени чорапи и обувки с много висок ток. Парфюмът ѝ бе „Средноцен нарцис“.

На ъгъла мъжът се прилепи до нея и ѝ каза нещо в ухото. Тя се отдръпна от него и се изкиска.

— Ще трябва да купиш пиячка, щом искаш да ме водиш вкъщи, Смайлър.

— Следващия път, кукло. Току-що съвсем ме одрънкаха.

Гласът на момичето загрубя:

— Тогава ти казвам „чао“ на следващата пресечка, красавецо.

— Ти си мислиш — отвърна мъжът.

Лампата на пресечката ги освети. Двамата пресякоха улицата на разстояние един от друг. На отсрещния тротоар мъжът хвана момичето за ръка. То се отскубна и се разкрещя:

— Слушай, скапаняк такъв! Не ме докосвай с мръсните си лапи. Ненавиждам фукльовците! ’айде чупката!

— Колко къркане ти трябва, кукло?

— Много!

Ами като нямам пукната пара, откъде да ти го намеря?

— Ръце нали имаш — подигра се момичето. После гласът ѝ чувствително поомекна. Тя отново се приближи до него. — А може би имаш и патлак, юнако. Имаш ли патлак?

— Да, само че без патрони.

— Мангизлиите по „Сентрал авеню“ не го знаят, нали?

— Не дрънкай глупости! — сопна ѝ се мъжът във виолетовия костюм. После щракна с пръсти и застина на място. — Чакай малко. Хрумна ми нещо.

Той погледна назад към мъждиво осветената хотелска табела. Момичето гальовно го плесна с ръкавица по брадичката. Ръкавицата ухаеше на „Среднощен нарцис“.

Мъжът отново щракна с пръсти и широко се усмихна в мрака.

— Ако онова пиянде още се въргаля в хотела на Док, уредил съм те. Ще ме изчакаш ли?

— Може би вкъщи. Ако не се забавиш много.

— А къде е „вкъщи“, малката?

Момичето го изгледа внимателно. По чувствените ѝ устни пролази усмивчица и застина в ъгълчетата. Вятърът измъкна скъсан вестник от боклука и го лепна върху крака на мъжа. Той ядно го ритна встрани.

— Блокът се казва „Калиопа“. Апартамент четири „В“. На „Двеста четирийсет и шеста“ и „Източна четирийсет и осма“. Кога ще дойдеш?

Мъжът пристъпи много близо до нея, посегна и се потупа по бедрото. Гласът му бе тих, смразяващ.

— Ще чакаш, кукло.

Тя стреснато пое дъх и кимна.

— О'кей, красавецо. Ще те чакам.

Мъжът се върна обратно по напукания тротоар, прекоси улицата и се насочи към мъждивия хотелски надпис. Влезе през стъклената врата в тясно фоайе с цял ред дървени кафяви столове, наредени покрай стената. Останалото свободно пространство беше съвсем малко, колкото да се провреш до рецепцията. Зад бюрото небрежно се бе отпуснал плешив негър и си играеше с голямата зелена щипка на вратовръзката си.

Негърът с виолетовия костюм се облегна насреща му и зъбите му блеснаха в бърза жестока усмивка. Той беше много млад, със слаба остра брадичка, тясно костеливо чело и безизразни блестящи очи на гангстер. Каза тихо:

— Оня чвор с дрезгавия глас още ли е тук? Дето ни обра на зарове снощи?

Плешивият администратор се зазяпа по мухите на тавана.

— Не съм го видял да излиза, Смайлър.

— Попитах се друго. Док.

— Да, още е тук.

— А още ли е къркан?

— Предполагам. Не е излизал.

— Триста четирийсет и девета ли беше?

— Нали си бил там? Защо питаш?

— Изтръска ме до шушка. Трябва да го пребарам.

Плешивият изглеждаше притеснен. Смайълър не сваляше поглед от зеления камък върху щипката му за вратовръзка.

— Омитай се, Смайълър. Тук не тарашим клиентите си. Не сме като ония мошеници от „Сентрал авеню“.

Смайълър произнесе много тихо:

— Той ми е приятел. Док. Ще заеме една двайсетачка. Половината са твои.

Протегна ръка с дланта нагоре. Администраторът дълго гледа ръката. После кимна кисело, мина зад паравана от матирано стъкло и излезе бавно, вперил поглед във входната врата.

Ръката му се протегна и застина над отворената длан. Дланта стисна шперца и го пусна в евтиния виолетов костюм.

Внезапно блесналата усмивка върху лицето на Смайълър бе леденостудена.

— Внимавай, Док... докато съм горе.

— А ти по-живо — обади се администраторът. — Някои от клиентите се прибират рано. — Той погледна зеления електрически часовник на стената. Беше седем и петнайсет. — А и стените никак не са дебели — добави.

Слабият младеж го дари с още една ослепителна усмивка, кимна и предпазливо се промъкна през тясното фоайе към сумрачното стълбище. В хотел „Сюрприз“ нямаше асансьор.

В седем часа и една минута Пийт Англич, агент под прикритие на Отдела за борба с наркотиците, се претърколи върху твърдото легло и погледна евтиния часовник на лявата си китка. Под очите му имаше тъмни сенки, по лицето — набола гъста черна брада. Той стъпи бос на пода и се изправи в евтина памучна пижама, раздвижи мускули, протегна се, изпъшка и вдървено докосна с длани пода пред пръстите на краката си.

Отиде до очуканото бюро и отпи от бутилката с евтино ръжено уиски, намръщи се, запуши шишето и здраво натъпка с длан тапата в гърлото.

— Господи, какъв махмурлук ме гони — измърмори дрезгаво.

Вторачи се в лицето си в огледалото над бюрото, в наболата брада, в грубия бял белег на гърлото близо до трахеята. Гласът му бе дрезгав, защото куршумът, причинил белега, бе направил нещо и с гласните му струни. Но в дрезгавината му имаше мекота, като при блус певците.

Той свали пижамата и остана гол в средата на стаята, а пръстите на краката му опипаха грубите краища на голямата цепка в скъсания килим. Тялото му бе много широко и създаваше впечатление, че е понисък, отколкото бе в действителност. Раменете — приведени, носът — леко сплескан, кожата над скулите наподобяваше напа. Имаше къса, къдрава черна коса, безкрайно спокойни очи и малка непреклонна уста на човек, който бързо мисли.

Влезе в мрачната мърлява баня, стъпи във ваната и пусна душа. Водата бе хладка, но далеч не топла. Застана под нея, насапуниса се, разтри цялото си тяло, помасажира мускулите си, изплакна се.

Свали захабения пешкир и започна да разтрива кожата си до червено.

Лек шум зад недобре затворената врата на банята го накара да застине на място. Той затаи дъх, послуша се и отново чу шума — изскърцване на дъска, изцракване, шумолене на плат. Пийт Англич посегна към вратата и бавно я отвори.

Негърът с виолетовия костюм и панамената шапка стоеше до бюрото и държеше в ръка сакото на Пийт Англич. Пред него, върху бюрото, имаше два пистолета. Единият беше старият верен колт на Пийт Англич. Вратата на стаята беше затворена и на килима до нея лежеше ключ с номер, сякаш изпаднал от ключалката или избутан отвън.

Смайлър пусна сакото на пода и задържа само портфейла. Лявата му ръка повдигна колта. Той се ухили.

— О'кей, бяло момче, продължавай да се бършеш след душа — каза.

Пийт Англич се доизбърса, разтри се за последно и остана гол с мокрия пешкир в лявата ръка.

Смайлър бе изпразнил портфейла върху бюрото и броеше парите с лявата ръка. В дясната все още стискаше колта.

— Осемдесет и седем долара. Хубава сумичка. Част от тях са мои, от играта на зарове, но ще ги прибера всичките. Ти не се притеснявай, мой човек. Приятел съм на управителя.

— Остави ми някакъв изход, Смайълър — дрезгаво продума Пийт Англич. — Това са всичките ми пари на този свят. Остави няколко доларчета, а? — Направи гласа си да звучи тежко, дрезгаво, по пиянски завалено.

Смайълър го дари с блясъка на зъбите си и поклати тясната си глава.

— Не мога, мой човек. Имам среща с маце и зелените ми трябват.

Пийт Англич неуверено пристъпи напред и спря, като се усмихваше глуповато. Дулото на собствения му пистолет бе зейнало насреща му.

Смайълър посегна към бутилката с уискито и я взе.

— Това също може да ми влезе в работа. Сладураната си пада по пиячката. Здравата смуче, ще знаеш. Каквото е останало в панталона, си е за теб. Така е честно, нали?

Пийт Англич отскочи встрани, около метър и нещо. Лицето на Смайълър се сгърчи. Той извъртя пистолета, но бутилката с уиски се изплъзна от лявата му ръка и се стовари върху крака му. Негърът изкрещя, ритна бясно и кракът му се закачи в цепката на съдрания килим.

Пийт Англич замахна с мокрия пешкир и цапардоса Смайълър през очите.

Смайълър се олюля и изрева от болка, а Пийт Англич стисна с железната си лява ръка китката с пистолета. Изби я настрани и нагоре. Ръката му започна да се плъзга надолу, към ръката на Смайълър, към пистолета. Пистолетът се извъртя навътре и се опря в слабините на негъра.

Остро коляно злостно срита Пийт Англич в стомаха. Той изхълца и пръстът му конвулсивно стисна пръста на Смайълър върху спусъка.

Изстрелът бе глух, притъпен от виолетовия плат на костюма. Очите на Смайълър се превъртяха и подбелиха, тясната му челюст увисна.

Пийт Англич го пусна на пода и остана пребит, задъхан, с позеленяло лице. Пипнешком намери падналата бутилка с уискито,

отпуши тапата и изля част от огнената течност в гърлото си.

Лицето му постепенно загуби зеленикавия си оттенък. Дишането му се нормализира. С опакото на ръката избърса потта от челото си.

Опипа пулса на Смайлър. Нямаше пулс. Беше мъртъв. Пийт Англич измъкна пистолета от ръката му, отиде до вратата и надникна навън в коридора. Празен. От външната страна на ключалката имаше шперц. Той го извади и заключи вратата отвътре.

Нахлузи си бельото, чорапите, обувките, облеche износения син костюм от шевиот, завърза черна вратовръзка около измачканата яка на ризата, бърна се при мъртвеца и измъкна пачката банкноти от джоба му. Напъха малко дрехи и някои дребни тоалетни принадлежности в евтин мукавен куфар и го изправи до вратата.

С молив напъха парченце хартия в дулото на пистолета и подмени използвания патрон, размачка с пета празната гилза в банята, хвърли я в тоалетната и пусна водата.

Заключи вратата отвън и по стълбите се спусна във фоайето.

Плешивият администратор стреснато го погледна и бързо сведе очи. Кожата на лицето му посивя. Пийт Англич се облегна върху бюрото му, разтвори длан и два ключа издрънчаха върху очуканото дърво. Администраторът се втренчи в ключовете и потрепери.

Пийт Англич изрече с бавния си дрезгав глас:

— Да си чул някакъв странен шум?

Администраторът поклати глава, преглътна.

— Зловещо вертепче, а? — констатира Пийт Англич.

Администраторът мъчително размърда глава и сгърчи врат в яката си. Плешивата му глава мрачно намигна под мъждивата лампа.

— Много лошо — продължи Пийт Англич. — Под какво име се регистрирах снощи?

— Не си регистриран — прошепна администраторът.

— А може би дори не съм бил тук? — тихо продума Пийт Англич.

— За пръв път те виждам сега, господине.

— И сега не ме виждаш. И никога няма да ме видиш... за да ме познаеш... нали, Док?

Администраторът размърда врат и опита да се усмихне.

Пийт Англич извади портфейла си и измъкна три банкноти от по един долар.

— Аз съм от ония, дето обичат да си плащат — бавно каза той. — Това е за стая триста четирийсет и девет до сутринта. По до късничко. Момчето, на което си дал шперца, спи доста дълбоко. — Той замълча, задържа студените си очи върху лицето на администратора и замислено добави: — Ако, разбира се, няма приятели, които биха желали да го преместят.

Устните на администратора заизпускаха мехури. Той запелтечи:

— Той да не е... да не е...

— Ами да. Ти какво очакваше? — попита Пийт Англич.

Отправи се към изхода, понесъл куфара си, и остана за миг под мъждивия надпис, загледан в белите заслепяващи отблясъци на „Сентрал авеню“.

После тръгна в обратна посока. Улицата бе много тъмна и доста тиха. Трябваше да измине четири преки, преди да стигне до „Нунстрийт“. Наоколо всичко бе застроено с паянтови къщи. Кварталът бе изцяло негърски.

По пътя си срещна само една негърка — младо момиче със зелена шапка, тънки чорапи и много високи токчета, която пушеше цигара под прашно палмово дърво и гледаше към хотел „Сюрприз“.

2

Закусвалнята се помещаваше в стар вагон-ресторант без колела, загнезден с гръб към улицата в празното пространство между автомонтьорска работилница и евтин пансион. На стените му с избелели златисти букви бе изписано името „Бела Дона“. Пийт Англич изкачи двете железни стъпала в единия му край и се потопи в миризмата на препържено олио.

Точно насреща съзря дебелия бял гръб на негъра готвач. В най-отдалечения край на ниския тезгях бяло момиче пиеше кафе, обронило глава на лявата си длан. Беше облечено в протрито спортно сако с висока обърната яка и евтина кафява филцова шапка. Във вагона нямаше никой друг.

Пийт Англич остави куфара си на пода, седна на столче до вратата и каза:

— Здравсти, Мопси!

Дебелият готвач обърна лъщящото черно лице над бялото си рамо. Лицето се разтегна в усмивка. Дебел синкав език се размърда между плътните му бърни.

— Как си, момчето ми? Искаш ли да хапнеш?

— Забъркай две яйца, кафе и препечен хляб, но без картофи.

— Това не е ядене за истински мъж — оплака се Мопси.

— Гази ме махмурлук — жалва се Пийт Англич.

Момичето в другия край на тезгяха изпитателно го погледна, после премести очи върху евтиния будилник на полицата, оттам върху часовника върху облечената си в ръкавица китка. Отпусна глава и отново се вторачи в кафето си.

Дебелият готвач чулна яйцата в тигана, добави мляко и ги разбърка.

— Ще му удариш ли едно, момче?

Пийт Англич поклати глава.

— Отказвам се от алкохола, Мопси.

Готвачът се ухили. Извади кафява бутилка изпод тезгяха, щедро отсипа от нея във водна чаша и я постави пред Пийт Англич.

Пийт Англич неочаквано посегна към чашата, доближи я до устните си и я пресуши на един дъх.

— Май ще се откажа някой друг път — рече той и остави празната чаша.

Момичето се изправи, приближи се и сложи една монета на тезгяха. Дебелият готвач издрънча с касата, върна ѝ рестото. Пийт Англич разсеяно наблюдаваше момичето.

Опърпано, с невинни очи, кестенява коса, накъдрила се на врата и, оскубани до голо вежди, с изрисувани вити дъги на местата им.

— Надявам се, не сте се загубила — каза Пийт с мекия си дрезгав глас.

Момичето бе отворило чантичката си, за да прибере рестото. Силно се стресна, отстъпи назад и я изтърва. Съдържанието ѝ се разпиля на пода. Момичето се вторачи във вещите с широко отворени очи.

Пийт Англич приклепна на коляно и започна да слага нещата ѝ в чантичката: евтино портмоне, цигари, аленочервено картонено кибритче със златист надпис „Клъб Джъгърнот“. Две цветни носни кърпички, смачкана банкнота от един долар и няколко цента.

Той се изправи със затворената чантичка в ръка и я подаде на момичето.

— Извинявай — каза тихо. — Май те уплаших.

Чак дишането ѝ се чуваше. Тя грабна чантичката от ръката му, изтича от вагона и изчезна. Дебелият готвач се загледа след нея.

— На тая кукла мястото ѝ не е в нашия свят — бавно каза той.

Сложи яйцата и препечения хляб в чиния, наля кафе в плътна чаша и го постави пред Пийт Англич. Пийт не докосна храната и каза замислено:

— Сама... и кибрит от „Джъгърнот“. Бърлогата на Тримър Уолц. Нали знаеш какво се случва с такива момичета, когато попаднат в лапите му.

Готвачът облиза устни и бръкна под тезгяха за бутилката с уиски. Наля си в чаша, добави същото количество вода в бутилката и пак я прибра.

— Никога не съм бил гангстер и не желая да се захващам — бавно каза той. — Но до гуша ми е дошло от бели момчета като този. Някой ден ще му видят сметката.

Пийт Англич подритна куфарчето си.

— Да. Наглеждай го вместо мен, Мопси — каза и излезе.

Две-три коли профучаха покрай него в режещата есенна вечер, но тротоарите бяха тъмни и пусти. Цветнокож нощен пазач бавно се движеше по улицата и опитваше вратите на цяла редица магазинчета. На отсрещната страна имаше няколко паянтови къщи и в две от тях се вдигаше врява.

Пийт Англич подмина кръстовището. Три пресечки по-надолу отново видя момичето.

Беше се притиснало до една стена, неподвижно. Малко по-нататък от входа на близката жилищна кооперация се процеждаше мъждива жълта светлина. Следваше малък паркинг с предна част почти закрыта от множество дъски за обяви. Падащата отнейде бледа светлина докосваше шапката на момичето, опърпаното сако с обърната яка, половината лице. Беше сигурен, че е същото момиче.

Пийт влезе в един вход и започна да я наблюдава. Светлината проблесна върху нещо на вдигнатата ѝ ръка. Часовник. Някъде, не особено далеч, удари осем. Ниски, ехтящи звуци.

Остра светлина прониза улицата откъм съседния ъгъл. После бавно изпълзя голяма кола и с появяването ѝ фаровете загаснаха. Тя се запромъква покрай сградите, тъмен блясък от стъкло и лъщяща боя. Във входа Пийт Англич бързо се усмихна. Правен по поръчка дюзенберг на шест преки от „Сентрал авеню“! После застана нащрек — чу се остро тракане на тичащи високи токчета.

Момичето бягаше по тротоара право към него. Колата не бе толкова наблизо, че да я улови в обсега на мътните си фарове. Пийт Англич излезе от входа, сграбчи я за ръката и я придърпа навътре. Изпод сакото му изпълзя дулото на пистолет.

Момичето дишаше запъхтяно до него.

Лимузината бавно подмина входа. Никой не стреля по тях. Униформеният шофьор не промени скоростта.

— Не мога да го направя. Страх ме е — изхлипа момичето в ухото на Пийт Англич. После се отскубна от него и хукна по тротоара, далеч от колата.

Пийт погледна след лимузината. Сега тя беше срещу дъските за съобщения, които закриваха паркинга, и едва пълзеше. Нещо излетя от предния лявпрозорец и сухо плесна върху тротоара. Колата безшумно набра скорост и с мъркане потъна в мрака. На следващата пресечка фаровете ѝ отново блеснаха.

Нищо не помръдваше. Изхвърленият от колата предмет лежеше от вътрешната страна на тротоара, кажи-речи, под една от дъските за съобщения.

Момичето започна да се връща отново, крачка по крачка, несигурно. Пийт Англич я наблюдаваше, без да помръдва. Когато се изравни с него, тихичко я попита:

— Каква е далаверата? Мога ли да ти помогна?

Тя се извърна рязко и приглушено извика, сякаш изобщо бе забравила за съществуването му. Главата ѝ се приближи до него в мрака. Очите ѝ бързо проблеснаха. Гласът ѝ бе тих, забързан, уплашен.

— Ти си онзи от закусвалнята. Видях те.

— Хайде кажи. Какво е това — подкуп?

Главата ѝ отново се раздвижи в тъмното, нагоре-надолу.

— Какво има в пакета? — изръмжа Пийт Англич. — Пари ли?

Думите ѝ излязоха на скоропоговорка.

— Ще го вдигнеш ли вместо мен? Толкова ще ти бъда благодарна. Моля те...

Той се изсмя. В смеха му се долавяха ръмжащи нотки.

— Да го вдигна вместо теб ли, кукло? Аз също използвам пари в моя бизнес. Хайде, каква е далаверата? Изплюй камъчето.

Тя се задърпа, но той не пусна ръката ѝ. Скри пистолета под сакото си и я хвана с две ръце. Когато зашепна, гласът ѝ хлипаше:

— Той ще ме убие, ако не го взема.

Много остро и студено Пийт Англич попита:

— Кой ще те убие? Тримър Уолц ли?

Тя бясно се дръпна, почти се отскубна от хватката му. Но не съвсем. По тротоара се чува стъпки. Две тъмни фигури минаха покрай дъската за съобщения, но не спряха и нищо не вдигнаха. Стъпките приближиха, светнаха цигари. Един глас тихо каза:

— Здравсти, сладурано! Искаш ли да смениш гаджето?

Момичето се скри зад Пийт Англич. Негърът се изсмя, размахвайки червения край на цигарата си.

— По дяволите! Мацето е бяло! Давай да се омитаме! — Те продължиха по пътя си, като се хилеха. Свиха зад ъгъла и се изгубиха.

— Видя ли! — изръмжа Пийт Англич. — Мисля, че ти стана ясно докъде си се докарала. — Гласът му беше студен, гневен. — О, по дяволите, стой тук, а аз ще ида да взема проклетия ти откуп.

Той остави момичето и предпазливо мина покрай фасадата на пансиона. При дъските за съобщения се спря, обходи тъмнината с очи, видя пакета. Беше увит в някакъв тъмен плат, не голям, но достатъчно, за да бъде забелязан. Клекна и надникна под дъските. Не видя нищо зад тях.

Направи четири крачки, наведе се, вдигна пакета, напипа плат и два дебели ластика. Стоеше съвършено неподвижен и се заслушваше.

По далечната главна улица бучаха коли. В една от къщите отсреща, зад врата с матово стъкло, светеше лампа. Над нея имаше отворен прозорец. Беше тъмен.

Пронизителен женски писък се заби в гърба му.

Той замръзна, после рязко се извърна и светлината го удари между очите. Идваше от тъмния прозорец отсреща. Ослепителен бял сноп го приковаваше към дъската.

Лицето му се изкриви в гримаса, очите му премигаха. Не помръдна повече

Някой скочи от високо върху цимента и по-малък лъч го прониза странично, откъм края на дъските за съобщения. Зад лъча небрежен глас каза:

— Не помръдвай дори с клепач, приятел! Отвсякъде си заобиколен с полиция.

Откъм двата края на дъските наизлязоха мъже с пистолети и го наобиколиха. Далеч някъде тракаха токчета. После за миг се възцари тишина. А после кола с червена лампа изхвърча иззад ъгъла и се насочи към групата мъже с Пийт Англич в средата.

Онзи небрежният глас се обади:

— Аз съм Ангъс, лейтенант-детектив. Ще взема пакета, ако не възразяваш. И ако бъдеш така любезен да приближиш ръцете си...

Белезниците сухо изщракаха върху китките на Пийт Англич.

Той напрегнато се заслушваше да чуе потракването на токчетата, които бягаха все по-надалеч. Но сега около него имаше твърде много шум.

Отвориха се врати и от околните къщи заизвираха цветнокожи.

3

Джон Вайдори беше висок един и осемдесет и пет и притежаваше най-изящния профил в Холивуд. Беше мургав, обаятелен, романтичен, с интересни посребрени слепоочия. Раменете му бяха широки, бедрата тесни. Имаше талия на английски кралски гвардеец, а смокингът му стоеше толкова хубаво, та чак очите те заболяваха.

Той погледна Пийт Англич така, сякаш се канеше да му се извини, че не го познава. Пийт Англич пък погледна белезниците си, протритите си обувки върху дебелия килим, високия звънящ часовник до стената. По лицето му бе избила червенина и очите му блестяха.

Вайдори произнесе с отчетлив и ясен модулиран глас:

— Не, никога не съм го виждал. — Усмихна се на Пийт Англич.

Ангъс, цивилният лейтенант, се подпря в края на една от дърворезбованите маси и чукна с пръст по периферията на шапката си. Други двама детективи бяха застанали до стената. Четвърти седеше зад малко бюро със стенографска тетрадка пред себе си. Ангъс каза:

— Просто си помислихме, че може би го познавате. Ние не можем да измъкнем нищо съществено от него.

Вайдори повдигна вежди и се усмихна съвсем леко.

— Искрено съм изненадан от това.

Той заобиколи, събра чашите, остави ги на поднос и се зае да налива нови питиета.

— Случва се — каза Ангъс.

— Мислех, че имате начини — внимателно под-метна Вайдори, докато наливаше уиски в чашите.

Ангъс се вторачи в единия си нокът.

— Когато споменах, че не ни е казал нищо, господин Вайдори, имах предвид нищо съществено. Твърди, че се казва Пийт Англич, че е бил боксьор, но не се е състезавал от няколко години. Допреди около година бил частен детектив, но сега е без работа. Спечелил малко пари на зарове, напил се и просто се мотаел наоколо. Така попаднал на „Нун

стрийт“. Видял пакета, подхвърлен от колата ви, и го вдигнал. Можем да го осъдим за скитничество, но това е всичко.

— Може и така да се е случило — тихо каза Вайдори.

Той разнесе чашите две по две на четиримата детективи, повдигна своята и леко кимна, преди да отпие. Пиеше елегантно, с върховна изящност на движенията.

— Не, не го познавам — отново отбеляза той. — Честно казано, не ми прилича на човек, който би ми лиснал киселина в лицето. — Махна с ръка и добави: — Затова, опасявам се, че довеждането му тук...

Внезапно Пийт Англич повдигна глава и се вторачи в Джон Вайдори. Гласът му прозвуча подигравателно.

— Това е голяма чест, Вайдори. Не се случва толкова често да губят времето на четири ченгета, за да водят задържаните по гости.

Вайдори приветливо се усмихна.

— Това е Холивуд — подхвърли той. — Все пак човек има репутация.

— Имал е — натърти Пийт Англич. — Последният ти филм бе истински трън в мястото, което не се споменава пред дами.

Ангъс замръзна на място. Лицето на Вайдори побеля. Той бавно остави чашата и отпусна ръка покрай тялото си. Премина с пружинираща походка по килима и застана пред Пийт Англич.

— Това е ваше мнение — рязко каза той, — но ви предупреждавам...

Пийт Англич го изгледа навъсено.

— Слушай бе, тежкар. Даваш откуп, защото някакъв смахнат е обещал да ти лисне киселина в лицето, ако не си платиш. Аз вдигнах пакета, но дори не съм докосвал хубавите ти нови парички. Ти си ги получи обратно. Направи си реклама за десет бона, без да ти струва нито цент. На това му викам майсторска работа.

— Достатъчно, арестуваният — срязва го Ангъс.

— Така ли? — подигра му се Пийт Англич. — Аз пък бях останал с впечатление, че искате да говоря. Е, сега говоря и мразя шубетата, ясно ли е?

Вайдори дишаше тежко. Съвършено неочаквано сви юмрук и го стовари върху челюстта на Пийт Англич. Пийт разтресе глава и затвори очи. После широко ги отвори, поотърси се и каза хладно:

— Лакътят нагоре, а палецът надолу, Вайдори. Иначе има опасност да си счупиш ръката.

Вайдори отстъпи назад и поклати глава. После погледна палеца си. Лицето му загуби белотата си. Усмивката се прокрадна отново.

— Съжалявам — каза разкаяно. — Много съжалявам. Не съм свикнал да ме обиждат. И тъй като не познавам този човек, по-добре си го отведете, лейтенант. А е и с белезници. Не беше особено спортменско.

— Това го разправяй на понитата си, с които играеш поло. Аз не съм толкова чувствителен — рече Пийт Англич.

Ангъс се приближи до него и го потупа по рамото.

— Ставай да вървим, мой човек. Явно не си свикнал с отбрано общество.

— Не. Обичам негодниците — отвърна Пийт Англич.

Той бавно се изправи и затътри крака по мекия килим.

Двете ченгета, които подпираха стената, тръгнаха след него, прекосиха огромната стая и минаха под един свод. Ангъс и другият ги последваха. Озоваха се в малко фоайе и зачакаха асансьора.

Асансьорът дойде и те се спуснаха надолу към огромното безмълвно фоайе на „Честър тауърс“. Двамата детективи бяха застанали в единия край на мраморен плот, а двама служители стояха зад него, изпълнени с очакване.

Пийт Англич вдигна окованите си ръце в боксьорски поздрав.

— Какво, още ли няма журналисти? — подигравателно попита той. — На Вайдори никак няма да му е приятно, ако историята се потули.

— Върви, върви, умнико — озъби му се единият детектив.

Минаха по коридор и през страничен изход се озоваха в тясна уличка, която се спускаше почти отвесно надолу. Зад върховете на дърветата светлините на града образуваха огромен златист килим, съшит с ослепителни ивици от червено, зелено, синьо и виолетово.

Избръмчаха стартерите на две коли. Пийт Англич беше напъхан върху задната седалка на първата кола. Ангъс и още един седнаха от двете му страни. Колите се спуснаха надолу по хълма, при „Фаунтин стрийт“ завиха на изток, безшумно изминаваха миля след миля във вечерния мрак. „Фаунтин“ пресече „Булеварда на залеза“ и колите се спуснаха към центъра, към високите бели кули на кметството. На

площада първата кола сви по „Лос Анджелис стрийт“ и се отправи на юг. Другата продължи направо.

След малко Пийт Англич поотпусна мускулите на лицето си и изгледа косо Ангъс.

— Къде ме водите? Това не е пътят за участъка.

Ангъс бавно извърна към него мургавото си сурово лице. След това едрият детектив се облегна назад и се прозина. Не му отговори.

От „Лос Анджелис стрийт“ колата зави по „Пето авеню“ на изток до „Сан Педро“, после отново на юг, квартал след квартал, тихи и шумни, къщи, където мълчаливи мъже седяха на разнебитени веранди или пък шумни младежки банди от двата цвята се ежеха и се мъчеха да се надприказват пред евтини ресторантчета, дрогерии и бирарии, пълни с игрални автомати.

На „Санта Барбара“ полицейската кола отново сви на изток и бавно се плъзна покрай бордюра към „Нун стрийт“. Спря на ъгъла зад вагона-закусвалня. Лицето на Пийт Англич отново се напрегна, но той нищо не каза.

— О'кей — измърмори Ангъс. — Свали му железата.

Ченгето от другата страна на Пийт измъкна ключ от джоба си, отключи белезниците и със задоволство ги раздрънка, преди да ги закачи на колана си. Ангъс отвори вратата и излезе от автомобила.

— Слизай — нареди той през рамо.

Пийт Англич излезе. Ангъс подмина уличната лампа, спря и му махна да се приближи. Ръката му се пъкна под самото и излезе с пистолет. После тихо каза:

— Наложил се да го изиграем така. Иначе целият град щеше да разбере. Пиърсън е единственият, който те познава. Нещо да ти е хрумнало?

Пийт Англич взе пистолета си, бавно поклати глава и пъкна оръжието под собственото си сако, като гледаше тялото му да остане между него и колата край бордюра отзад.

— Предполагам, усетили са клопката — бавно изрече той. — Едно момиче се мотаеше наоколо, но може и да е било случайно.

Ангъс го изгледа мълчаливо, после кимна и се върна в колата. Вратата се затръшна, колата потегли и постепенно набра скорост.

Пийт Англич тръгна по „Санта Барбара булевард“ и излезе на „Сентрал авеню“, а оттам продължи на юг. След малко насреща му се

появи ослепителен надпис с виолетови букви — „Клъб Джъгърнот“. Заизкачва широкото, застлано с килим стълбище към шумни тълпи и танцова музика.

4

Момичето трябваше да върви странично, за да се промъкне между масите, нагъсто подредени около малкия дансинг. Бедрата ѝ докоснаха рамото на някакъв мъж, той я сграбчи за ръката и се ухили. Тя се усмихна машинално, издърпа ръката си и продължи напред.

Изглеждаше значително по-добре в сивата лъскава рокля без ръкави, с кестенявата си коса, която се къдреше около врата ѝ, далеч по-добре, отколкото в износеното спортно сако и евтината филцова шапка, по-добре въпреки разголените крака на кокилестите токчета, неподлежащия на съкращения минимум на талията и глуповатата златиста оперетна шапчица, смешно килната над едното ухо.

Лицето ѝ бе изнурено, дребно, миловидно и повърхностно. Гледаше с широко отворени очи. Оркестърът вдигаше пронизителна врява и успешно заглушаваше тракането на съдовете, високия говор и тътренето на крака по дансинга. Момичето бавно се приближи до масата на Пийт Англич, издърпа другия стол и седна.

Подпря брадичка на опакото на дланите си, сложи лакти на масата и се загледа в него.

— Здравей — каза с леко разтреперан глас.

Пийт Англич побутна пакет цигари към нея и я загледа как изтръсква една и я пъха между устните си. Той драсна клечка кибрит. Тя обаче трябваше да я поеме от ръката му, за да си запали цигарата.

— Ще пийнеш ли?

— И още как!

Той направи знак на къдравия сервитьор с бадемови очи и му поръча два коктейла.

Сервитьорът се отдалечи. Пийт Англич се облегна назад в стола си и се вторачи във върха на единия си пръст.

Момичето каза много тихо:

— Получих бележката ти, господине.

— Хареса ли ти? — Гласът му беше студено нехаен. Той не поглеждаше към нея.

Тя се изсмя насила.

— Длъжни сме да угаждаме на клиентите.

Пийт Англич погледна над рамото ѝ към подиума на оркестъра. В единия му край, до микрофона, стоеше мъж и пушеше цигара. Беше набит, твърде стар за конферансие, със зализана сива коса, месест нос и подпухнало лице на пияница. Усмиваше се на всичко и на всички. Известно време Пийт Англич го наблюдава втренчено, следвайки посоката на погледа му. После каза хладно, без да променя нехайната си интонация:

— Но ти и бездруго щеше да си тук.

Момичето се наежи, после отново се отпусна.

— Не е нужно да ме обиждаш, господине.

Той я изгледа бавно, отдолу нагоре, безизразно.

— Загазила си здравата и си затънала до колене в нищото, малката. Често съм изпадал в подобно положение и симптомите са ми до болка познати. Да не говорим как ме накисна тази вечер. Така че ти дължа няколко обиди.

Къдравият сервитьор дойде, остави върху покривката поднос, избърса дъната на двете чаши с мърлявата си кърпа, поднесе им ги и отново се отдалечи.

Момичето обхвана чашата си с ръка, бързо я вдигна и отпи яка глътка. Отново остави чашата си и потрепери. Лицето ѝ беше бяло.

— Разказвай вицове или нещо подобно — бързо каза. — Недей да стоиш просто така. Наблюдават ме.

Пийт Англич докосна чашата си и съвсем целенасочено се усмихна към единия край на подиума.

— Да, май си права. Разкажи ми за онази история на „Нун стрийт“.

Тя бързо се пресегна и докосна ръката му. Острите ѝ нокти се вкопаха в нея.

— Не тук — прошепна. — Не знам как си ме открил и не ме интересува. Заприлича ми на човек, който би помогнал на едно момиче. Бях се побъркала от страх. Но не говори за това тук. Ще направя всичко каквото пожелаеш, ще дойда където поискаш. Само не тук.

Пийт Англич измъкна ръката си изпод нейната и отново се облегна назад. Очите му гледаха студено, но устата му бе смекчила

гънките си.

— Ясно. Тримър ти е наредил. Той наблюдаваше ли какво става?
Тя бързо кимна.

— Не бях изминала и три преки, и той ме настигна. Мислеше, че страшно хитро съм те изработила, но вече няма да си го мисли, като те види тук. Сам се издаде.

Пийт Англич отпи от чашата си.

— Идва насам — каза хладно.

Сивокосото конферансие се придвижваше между масите, кланяше се, разговаряше, но неизменно напредваше към масата на Пийт Англич и момичето. То се беше втренчило в голямото позлатено огледало зад главата на Пийт Англич. Изведнъж лицето ѝ се разкриви, буквално рухна от страх. Устните ѝ неудържимо трепереха.

Тримър Уолц небрежно се приближи до масата и се облегна с ръка отгоре ѝ. Завря месестия си синкав нос в лицето на Пийт Англич.

— Здравсти, Пийт. Не си се мяркал насам, откак погребяха Маккинли. Как я караш?

— Нито зле, нито добре — дрезгаво отвърна Пийт Англич. — Бях в запой.

Гласът на Уолц беше мек, гукащ:

— Отпреди ли познаваш госпожичката, или случайно си я забърсал?

— Просто си търсех компания, за да не пия сам, Тримър. Изпратих ѝ бележка.

— Разбира се. Чудесно. — Уолц повдигна една от чашите и я подуши. Тъжно поклати глава. — Ще ми се да можем да сервираме по-добър алкохол. Но за тези пари — толкова. Какво ще кажеш да пийнем от по-подходяща бутилка, отзад в моята бърлога?

— И двамата ли ни каниш? — внимателно попита Пийт Англич.

— И двамата, разбира се. След около пет минути. Първо трябва да пообиколя.

Той щипна момичето по бузата и отмина, леко разлюлял рамене в луксозен костюм.

Момичето каза бавно, прегракнало, безнадеждно:

— Значи Пийт се казваш. Сигурно искаш да умреш млад, Пийт. Аз съм Тоукън Уеър. Глупаво име, нали?

— На мен ми харесва — тихо каза Пийт Англич.

Момичето се втрени в една точка под белезникавия белег на гърлото му. Очите ѝ бавно се напълниха със сълзи.

Тримър Уолц обикаляше между масите, като тук-там се спираше да поговори с някой клиент. Най-после стигна до отсрещния край, застана до подиума на оркестъра и обходи заведението с очи, докато погледът му срещна този на Пийт Англич. Кимна и заднишком потъна между гънките на плътните завеси отзад.

Пийт Англич избута стола си и се изправи.

— Да вървим — каза той.

Тоукън Уеър размачка цигарата в стъкления пепелник с треперещи пръсти, допи питието си и се изправи. Двамата се провряха между масите, минаха по края на дансинга и стигнаха подиума. Зад завесите имаше полутъмен коридор с врати от двете му страни. Протрита червена пътека покриваше пода. Стените бяха олющени, вратите напукани.

— Онази лявата в края — прошепна момичето.

Приближиха се. Пийт Англич почука. Гласът на Тримър Уолц им извика да влязат. Пийт Англич постоя за миг, загледан във вратата, после обърна глава и погледна момичето с твърди, присвити очи. Бутна вратата и я пропусна пред себе си. Двамата влязоха.

Стаята не беше много осветена. Малка продълговата настолна лампа върху бюрото хвърляше отблясъци върху лакираното дърво, но не чак толкова върху протрития черен килим и дългите тежки червени завеси върху външната стена. Въздухът беше спарен, наситен със сладникавия мирис на алкохол.

Тримър Уолц седеше до бюрото, докосвайки с ръце поднос, върху който имаше кристално шише, няколко инкрустирани със злато чаши, кофичка с лед и сифон за газирана вода.

Той се усмихна и потърка едната страна на големия си нос.

— Паркирайте се, господа. Пиячката е скоч, по шест и деветдесет четвъртинката. Толкова ми струва по цени на едро.

Пийт Англич затвори вратата и бавно огледа стаята — дългите до земята завеси, незапалените лампи на тавана. Разкопча горното копче на сакото си с бавен, небрежен жест.

— Топличко е тук — каза тихо. — Има ли прозорци зад завесите?

Момичето седна в кръгъл стол срещу бюрото на Уолц. Той ѝ се усмихна едва забележимо.

— Чудесна идея — каза Уолц. — Бъди така добър да отвориш един прозорец.

Пийт Англич мина покрай бюрото и се насочи към завесите. Подмина Уолц, пъкна ръка под сакото си и докосна дръжката на пистолета. Безшумно се приближи до червените завеси. Под тях лекичко се подаваха тъпите върхове на чифт черни обувки.

Пийт Англич протегна лявата си ръка, хвана завесата и рязко я дръпна настрана.

Обувките на пода бяха празни. Уолц сухо се изсмя зад гърба му. После един плътен, студен глас каза:

— Вдигни ги високо, момче.

Момичето издаде хъркащ звук, не успя да изпищи. Пийт Англич отпусна ръце, бавно се обърна и погледна. Негърът беше огромен, горилоподобен, облечен в изторбен кариран костюм, който го караше да изглежда още по-едър. Беше излязъл безшумно, по чорапи, от вградения гардероб и дясната му ръка почти закриваше огромния черен пистолет.

Тримър Уолц също държеше пищов, марка „Савидж“. Двамата мъже безмълвно се бяха втренчили в Пийт Англич. Той вдигна ръце високо във въздуха. Очите му бяха безизразни, малката му твърда уста — стисната упорито.

Негърът с карирания костюм се приближи до него с дълги лениви крачки, опря пистолета в гърдите му и бръкна под сакото. Ръката му се появи отново с пистолета на Пийт. Пусна го зад себе си на пода. После небрежно премести своя и фрасна с плоската му част Пийт Англич по челюстта.

Той залитна и усети соления вкус на кръв под езика си. Премига и каза прегракнало:

— Дълго ще те помня.

Негърът се ухили.

— Не толкоз дълго, приятел. Не чак толкоз.

И отново го фрасна с пистолета, а после изведнъж го напъха в страничния си джоб и огромните му ръчища изхвърчаха напред и сграбчиха Пийт за гърлото.

— Щом са каяци, обичам да ги поизстискам — каза почти нежно.

Палци, огромни и тежки като топки за врати, се впиха в артериите на Пийт Англич. Лицето пред и над него започна да се разраства, едно огромно мъгляво лице, широко ухилено по средата. То се поклащаше в гаснещата светлина, нереално и фантастично.

Пийт замахна немощно и заудря лицето с юмруци, омекнали като детски балончета. Юмруците му не усетиха нищо. Огромното мъжище го извъртя и тикна коляно в гърба му. После го преви одве върху коляното си.

Известно време не чуваше нито звук, освен бученето на кръвта, която се блъскаше в собствената му глава. После му се стори, че някъде отдалеч дочу слаб женски писък, а от още по-далеч гласът на Тримър Уолц промърмори:

— По-кратко вече, Руф. По-кратко.

Непрогледен мрак, пронизан с нажежено червено, изпълни света на Пийт Англич. Мракът се насити с тишина. Сега вече в него нищо не помръдваше, дори кръвта.

Негърът пусна безжизненото тяло на Пийт Англич на пода, отстъпи назад и потри ръце.

— Да, обичам да ги поизстискам — обяви той.

5

Негърът с карирания костюм седеше на ръба на леглото и вяло подръпваше петте струни на банджото. Едрото му лице бе тържествено и спокойно, дори малко тъжно. Той подръпваше струните бавно, с голи пръсти, свел глава на една страна. От ъгълчето на устата му едва се подаваше смачкан изгаснал фас.

Някъде от дълбоко в гърлото му излизаше нисък монотонен звук. Пееше.

Евтиният електрически часовник върху камината показваше 11,15. Дневната беше малка, претъпкана с ярко тапицирани мебели, червен лампион с купчина кукли в основата му, весел килим с огромни ромбоидни шарки, два прозореца със завеси и огледало между тях. В дъното се виждаше откряната врата. Другата до нея, която извеждаше в антрето, беше затворена.

Пийт Англич лежеше на пода по гръб, с отворена уста и разперени ръце. Дишането му бе дрезгаво хриптене. Очите му бяха затворени, а лицето му изглеждаше зачервено и трескаво на червеникавите отблясъци от лампиона. Негърът освободи банджото от огромните си ръчища, стана, протегна се и се прозя. Прекоси стаята и погледна календара над камината.

— Сега не е август — каза възмутено. Откъсна листа от календара, смачка го на топка и го хвърли върху лицето на Пийт Англич.

Топката уцели бузата на изгубилия съзнание мъж. Той не помръдна. Негърът изплю фаса в дланта си, задържа я отворена, перна фаса с нокът и го отпрати в посоката на книжната топка. Пристъпи лениво, наведе се и опипа с пръст ожуленото слепоочие на Пийт Англич. Натисна раната и лекичко се ухили. Пийт Англич не помръдна.

Негърът се изправи и замислено зарита припадналия в ребрата. Риташе го отново и отново, но не много силно. Пийт Англич леко се размърда, изхриптя и претърколи глава на една страна. Негърът го

изглежда доволен, остави го и се върна при леглото. Отнесе банджото до вратата към антрето и го подпря на стената. Върху вестник на малка масичка беше оставен пистолет. Той влезе в стаята зад откренатата врата и се върна с бутилка джин, пълна до половината. Внимателно избърса бутилката с кърпичка и я остави върху полицата над камината.

— Време е, приятел — замислено каза на глас. — Като се събудиш, може пък и да не се чувстваш особено добре. Може да ти се допие... Хей, хрумна ми нещо по-добро.

Той отново взе бутилката, клекна на коляно и изля джин върху устата и брадичката на Пийт Англич, щедро посипа и предницата на ризата му. Остави бутилката на пода, след като я избърса отново, и захвърли запушалката под леглото.

— Сграбчи я, бяло момченце — тихо каза той. — От много отпечатъци глава не боли.

Взе вестника с пистолета, пусна оръжието на килима и го избута с крак близо до протегнатата ръка на Пийт Англич.

Застана до вратата и внимателно огледа така нагласената инсценировка, кимна и взе банджото. Отвори вратата, надникна навън, после отново погледна в стаята.

— Чао, друже — каза тихо. — Време ми е да се изпарявам. Пред теб няма много бъдеще, но и малкото, което имаш, ще ти се стовари изведнъж.

Той затвори вратата, прекоси площадката и се спусна надолу по стълбите. Радиоапарати тихо бръмчаха зад затворени врати. Входното фойе на жилищния блок беше пусто. Негърът с карирания костюм се пъкна в телефонната кабина в тъмния ъгъл на фойето, пусна монета и завъртя шайбата.

— Полицейски участък — обади се дебел глас.

Негърът долепи устни до слушалката и занарежда с хленчеца интонация:

— Това ченгетата ли са? В блок „Калиопа“ имаше голяма пукотевица, ще знайш. „Двеста четирийсет и шеста“ и „Източна четирийсет и осма“, апартамент четири „В“, запомни ли?... Та направи нещо бе, дюстабан!

Той бързо затвори, като се превиваше от смях, изтича навън и скочи в малка мръсна кола. Пришпори я и се отправи към „Сентрал авеню“. Почти беше наближил „Сентрал“, когато червеното око на

патрулна кола прелетя край него и отпраши по посока на „Източна четирийсет и осма“ улица.

Негърът се изкикоти в колата и продължи пътя си. После тихичко и гърлено запя.

Щом бравата на вратата изцрака, Пийт Англич откряна клепачи. Бавно извърна глава, а върху лицето му се появи болезнена усмивка и си остана там, но той продължи да извърща глава, докато успя да се убеди в празнотата на единия край на стаята и на средата ѝ. Отметна глава назад и видя останалата част. Изтъркаля се към пистолета и го взе. Беше неговият. Седна и механично го отвори.

Усмивката изчезна от лицето му. Един от куршумите беше изстрелян. Дулото миришеше на барут.

Той се изправи и се промъкна към открянатата вътрешна врата, като непрекъснато държеше главата си ниско наведена.

Когато наближи, наведе се още по-ниско и широко отвори вратата. Нищо не се случи. Пред него имаше спалня с двойно легло, оправено и покрито с розова дамаска на златисти фигури.

Някой лежеше върху леглото. Жена. И не помръдваше. Суровата напрегната усмивка отново се появи върху лицето на Пийт Англич. Той се изправи и на пръсти се приближи отстрани на леглото. В дъното отворена врата водеше към банята, но отвътре не се чуваше никакъв шум. Пийт Англич разгледа цветнокожото момиче върху леглото.

Задържа дъха си, после бавно го изпусна. Момичето беше мъртво. Очите му бяха полуотворени, безразлични, ръцете отпуснати отстрани. Краката му бяха леко извити и над единия чорап под късата пола се виждаше гола кожа. На пода се търкаляше зелена шапка. Обувките бяха с главозамайващо високи токове. В стаята ухаеше на „Среднощен нарцис“. Той си спомни момичето пред хотел „Сюрприз“.

Тя беше съвсем мъртва. Мъртва достатъчно дълго, за да може кръвта да се съсире по краищата на опърлената от барут дупчица под лявата ѝ гърд.

Пийт Англич се върна в дневната, надигна бутилката с джин и я изпразни, без да спира и без да се задави. Остана неподвижен един миг, като дишаше тежко и размишляваше. Пистолетът висеше отпуснат в лявата му ръка. Малката му стисната уста почти не се виждаше.

Той избърса отпечатъците от пръстите си по шишето джин, метна го върху леглото, прибра пистолета в кобура под мишницата си, отиде до вратата и тихо се измъкна на площадката.

Тя беше дълга, полутъмна и от нея лъхаше леден въздух. Една-единствена гола крушка осветяваше в жълто горната площадка на стълбището. Стъклена врата извеждаше на балкон над входната козирка на сградата. Луната плискаше сивкави отблясъци в единия ъгъл на стъклената врата.

Пийт Англич безшумно се спусна по стълбите до централното фоайе и посегна към топката на входната врата. Червен лъч прониза вратата от външната ѝ страна и разпиля студени отблясъци по стъклото и мърлявото перденце, което го закриваше.

Пийт се свлече надолу и покрай стената се измъкна настрани. Очите му бързо пребродиха фоайето и се спряха върху тъмната телефонна кабина.

— Истински човешки капан — тихо прошепна той притича до кабината и влезе вътре. Приклепна и полупритвори вратата.

По верандата изтрополиха стъпки, входната врата изскърца и се отвори. Стъпките отекнаха във фоайето, спряха.

Груб глас се обади:

— Май всичко е тихо, а? Сигурно са ни вързали тенекия.

Друг му отвърна:

— Четири „В“. Да му хвърлим едно око, така и така сме тук.

Стъпките отново прошумяха, затропаха по стълбите и прокълтяха на горната площадка.

Пийт Англич бутна вратата на телефонната кабина, промъкна се до входната врата, приклепна и примижа срещу червените отблясъци. Патрулната кола край бордюра бе само тъмен силует, фаровете ѝ светеха покрай напукания тротоар. Вътре нищо не се виждаше. Пийт въздъхна, отвори вратата и тръгна бързо, но не много, надолу по дървените стъпала на верандата.

Патрулната кола беше празна и двете ѝ предни врати зееха отворени. Тъмни сенки предпазливо се промъкваха от другата страна на улицата. Пийт Англич се насочи право към патрулната кола и влезе вътре. Тихо затвори вратите, настъпи стартера и включи на скорост.

Мина покрай събиращата се тълпа от съседни. На първия ъгъл зави и изключи червената лампа. После подкара бързо, влизаше и

излизаше от разни пресечки все по-далече от „Сентрал“. След известно време обърна и се упъти обратно към него. Когато наближи осветената и задръстена от коли улица, сви в странична пряка и остави патрулната кола под прашните дървета.

Тръгна пеша към „Сентрал“.

6

Тримър Уолц обгърна телефона с лявата си ръка. Допря десния си показалец до ръба на горната си устна, повдигна я и бавно прокара пръст по зъбите и венците си. Празните му безцветни очи се впиха в негъра с кариания костюм, седнал срещу бюрото му.

— Прекрасно — каза безжизнено. — Прекрасно. Измъкнал се е, преди полицията да го залови. Страхотна работа свърши, Руф.

Негърът измъкна фаса от устата си и го размаза между огромния си плосък палец и огромния си плосък показалец.

— Мамка му! Съвсем се беше вдървил — озъби се той. — Патрулната кола ме подмина, преди да стигна „Сентрал“. По дяволите! Не е възможно да се е измъкнал!

— Току-що говорих с него — рече Уолц безжизнено. Отвори най-горното чекмедже на бюрото си и положи тежкия савидж пред себе си.

Негърът погледна пистолета. Очите му станаха мътни и безжизнени като обсидиан. Устните му се нацупиха и премляснаха.

— Онуй маце ми слагаше рога с още двама-трима — изръмжа той. — Отдавна си просеше куршума. О'кей, това вече е стара история. Сега ще ида да пипна копелдака.

Той се наклони да стане. Уолц едва докосна с два пръста дръжката на пистолета. Поклати глава и негърът седна отново. Уолц заговори:

— Той се е измъкнал, Руф. А ти си извикал ченгесарите да намерят женски труп. Ако не го заловят с патлака у него — а шансовете са едно на хиляда — няма начин да му лепнат убийството. Тогава оставаш ти. Ти живееш там.

Негърът се ухили, без да сваля помътнелия си поглед от пистолета.

— Започват тръпки да ме побиват — каза той. — А аз съм голям, та бая тръпки ме побиват — каза той. — К'во ще кажеш да се чупя, а?

Уолц въздъхна и отвърна замислено:

— Да, май ще трябва да изчезнеш от града за известно време. От Глендейл. Късният влак за Фриско ще свърши работа.

Негърът го изгледа нацупено.

— Никс на Фриско, шефе. Малко попритиснах една мацка там. Тя ме натопи. Никс на Фриско, шефе.

— Имаш странни хрумвания, Руф — спокойно каза Уолц. Потърка синкавия си нос с пръст и приглади назад посивялата си коса. — Виждам ги в големите ти кафяви очи. Забрави ги. Аз ще се погрижа за теб. Докарай колата в уличката. Ще обсъдим подробностите на път за Глендейл.

Негърът премигна и забърса с огромна длан пепелта от цигарата, посипана по брадичката му.

— И по-добре да оставиш тук голямото си лъскаво пищовче — добави Уолц. — Нуждае се от почивка.

Руф бръкна в задния си джоб и бавно измъкна пистолета. Побутна го с пръст по лъскавата повърхност на бюрото. Някъде в дъното на зениците му се бе стаила едва забележима сънлива усмивчица.

— О'кей, шефе — каза почти замечтано.

Отиде до вратата, отвори я и излезе. Уолц се изправи, приближи се до шкафа и си сложи черна филцова шапка, леко връхно палто и черни ръкавици. Пусна своя савидж в левия си джоб, а пистолета на Руф — в десния. Излезе от стаята и по коридора се отправи към долитащите звуци танцова музика. Открехна завесата, колкото да надникне в заведението. Оркестърът свиреше валс. Имаше прилична тълпа, но доста тиха за „Сентрал авеню“. Уолц въздъхна, погледа малко танцуващите и отново притвори завесата.

Върна се обратно по коридора, подмина кабинета си и се отправи към дъното, където врата извеждаше на стълбището. Друга врата, в дъното на стълбището, водеше към мрачна уличка зад сградата.

Уолц тихо затвори вратата и остана в тъмното, прилепен до стената. До слуха му долетя приглушен шум от работещ двигател, леко потракване на освободен от скорост съединител.

В единия си край уличката беше сляпа, а другият под прав ъгъл извеждаше пред фасадата на сградата. Отблясъци от светлините на „Сентрал авеню“ се плискаха върху тухлената стена в края на уличката, зад чакащата малка кола, която изглеждаше очукана и мръсна дори в тъмното.

Уолц бръкна в джоба си, извади пистолета на Руф и го задържа ниско, прикрит в гънките на палтото. Безшумно се приближи до колата, мина откъм дясната врата и я отвори, за да влезе.

Две огромни ръце се подадоха от колата и го сграбчиха за гърлото. Корави ръце, притежаващи невероятна сила. Уолц издаде глухо гъргорене, преди главата му да увисне назад и почти ослепелите му очи да се оцъклят към небето.

После дясната му ръка се размърда. Движеше се като ръка, която няма нищо общо с вдървеното напрегнато тяло, измъчения врат, изхвъркналите невиждащи очи. Предвижваше се напред предпазливо и леко, докато дулото на пистолета, който държеше, се опря в нещо меко. Изучи мекото нещо внимателно, без да бърза, сякаш искаше да се увери точно какво е.

Тримър Уолц не виждаше, а надали и усещаше нещо. Определено не дишаше. Ръката му обаче изпълняваше командите на мозъка като самостоятелна сила, извън обсега на ужасните ръце. Показалецът на Уолц натисна спусъка.

Ръцете върху гърлото му се отпуснаха, свлякоха се надолу. Той се олюля назад, едва не се строполи на земята, блъсна се с рамо в оградата. Бавно се изправи, като дрезгаво хриптеше и се опитваше да пълни с въздух изтерзаните си дробове. Започна да се тресе.

Почти не забеляза как огромното тяло на горилата му се изтърколи от колата и се тръшна на бетона в краката му. И остана да лежи там отпуснато, грамадно, но вече никого не застрашаващо. А и никого неинтересуващо.

Уолц пусна пистолета върху проснатото тяло. Известно време леко разтвива врата си. Дишането му беше дълбоко, хрипливо, шумно. Опипа вътрешността на устата си с език, усети вкуса на кръв. Очите му измъчено погледнаха към индиговочерната цепка ноцно небе над главата му.

След малко каза дрезгаво:

— Бях помислил за това, Руф... Разбираш ли, просто се сетих.

Той се изсмя, потрепери, оправи яката на палтото си, заобиколи проснатото тяло, отиде до колата и изключи двигателя. Тръгна обратно по уличката към задния вход на клуб „Джъгърнот“.

От сенките иззад колата излезе човек. Лявата ръка на Уолц се стрелна към джоба на палтото. Отсреща проблесна лъскав метал. Той

отпусна ръка покрай тялото си.

Пийт Англич каза:

— Така си и помислих, че това обаждане ще те изкара навън, Тримър. Реших, че може би ще наминеш насам. Добре го даваш.

След миг Уолц отвърна дрезгаво:

— Той ме душеше. Беше самоотбрана.

— Разбира се. Сега и двамата сме с пострадали вратове. Моят е на пихтия.

— Какво искаш, Пийт?

— Ти се опита да ме накиснеш за убийство на някакво момиче.

Уолц се изсмя внезапно, почти налудничаво. После тихо каза:

— Когато ме притиснат, ставам гаден, Пийт. Би трябвало да го знаеш. По-добре се откажи от малката Тоукън Уеър.

Пийт Англич премести пистолета и светлината заблестя върху дулото. Той се приближи до Уолц и ръгна желязото в стомаха му.

— Руф е мъртъв — тихо процеди той. — Много удобно. Къде е момичето?

— Какво те засяга?

— Не се прави на ударен. И сам мога да събера две и две. Ти се опита да изцоцаш парици от Джон Вайдори. Аз обаче се изпречих пред Тоукън. Искам да знам останалото.

Уолц стоеше съвсем неподвижен, с пистолет, притиснат в корема му. Пръстите му нервно помръдваха в ръкавиците.

— О'кей — каза глухо. — С колко ще ти запуша устата... и ще остане запушена?

— Две стотачки. Руф ми отмъкна портфейла.

— А аз какво ще спечеля? — бавно попита Уолц.

— Абсолютно нищо. Освен това искам и момичето.

Уолц произнесе много тихо:

— Пет стотака, но без момичето. Пет стотака са тлъстата сума за негодник от „Сентрал авеню“. Послушай разума, вземи ги и забрави останалото.

Пистолетът се отдръпна от корема му. Пийт Англич сръчно го завъртя, отупа джобовите му, взе савиджа и махна с лявата ръка, с която го държеше.

— Съгласен — каза неохотно. — Какво е някакво си момиче за двама приятели? Давай сухото.

— Трябва да ида до кабинета си — рече Уолц.

Пийт Англич сухо се и засмя.

— Само не се опитвай да хитруваш, Тримър. Хайде, води.

Върнаха се обратно по стълбите. Оркестърът зад завесата в дъното свиреше парче на Дюк Елингтън. Чуваше се сподавената жалба на духовите инструменти, мъката на цигулките, тихото потракване на кратунките. Уолц отвори вратата на кабинета си, запали лампата, отиде до бюрото и седна на стола. Бутна шапката на тила си, усмихна се и отвори едно чекмедже с ключ.

Без да го изпуска от очи, Пийт Англич протегна ръка назад и заключи вратата, мина покрай стената до шкафа и надникна вътре, застана зад гърба на Уолц и провери завесите, прикриващи прозорците. Пистолетът все още беше в ръката му. Отново се върна до бюрото. Уолц побутна насреща му разпиляна купчина банкноти.

Пийт Англич не им обърна внимание, надвеси се напред и каза:

— Задръж парите и ми дай момичето, Тримър.

Уолц поклати глава и продължи да се усмихва.

— Откупът на Вайдори е бил хилядарка, Тримър... или е започнал с хилядарка. „Нун стрийт“ е почти в задния ти двор. Трябва ли да плашиш жените, за да ти вършат черната работа? Мисля, че момичето ти е било нужно за нещо друго.

Уолц леко присви очи и посочи към купчината банкноти.

Пийт Англич бавно продължи:

— Едно опърпано, самотно, уплашено хлапе. Вероятно живее в някоя евтина квартирка. Без приятели, иначе нямаше да работи в твоето заведение. Никой няма да се заинтересува от нея освен мен. Ти дори не би я използвал и в публичен дом, нали, Тримър?

— Вземи си парите и се махай — каза Уолц. — Нали знаеш какво се случва с плъховете в този квартал?

— Разбира се, въртят бардаци — тихо отвърна Пийт Англич.

Той остави пистолета и посегна да вземе парите. Юмрукът му се сви и небрежно полетя нагоре. Лакътят му също се повдигна, юмрукът се извъртя и почти нежно се прилепи към ченето на Уолц.

Уолц увисна като торба стари дрехи. Устата му остана отворена. Шапката му падна от главата. Пийт Англич го изгледа и измърмори:

— Това ми достави голямо удоволствие.

В стаята беше много тихо. Оркестърът се чуваше приглушено, като силно намалено радио. Пийт Англич мина зад Уолц и бръкна във вътрешния джоб на палтото му. Извади портфейла и заизтръсква пари, шофьорска книжка, разрешително за носене на оръжие, няколко карти за застраховки.

Прибра всичко обратно, навъсено загледа бюрото, като прекарваше нокът по брадичката си. Точно пред него имаше лъскав бележник. Върху най-горния празен лист се забелязваха следи от букви. Той го погледна странично срещу светлината, а после взе молив и леко започна да драска отгоре. Появиха се неясни букви. Когато целият лист беше надраскан, Пийт Англич прочете: „«Нун стрийт» 4623. Търси Рино.“

Откъсна листа, сгъна го, прибра го в джоба си, взе си пистолета и отиде до вратата. Извади ключа, заключи стаята отвън, отиде до стълбището и се спусна на сляпата уличка.

Тялото на негъра лежеше там, където беше паднало — между малката кола и тъмната стена. Уличката беше пуста. Пийт Англич се наведе, претърси джобовете на мъртвеца и измъкна пачка пари. Преброи ги на мигащата светлина от кибрит, отдели осемдесет и седем долара и започна да пъха останалите обратно на мястото им. Някаква хартийка падна на земята. Едната ѝ страна бе неравно откъсната.

Пийт Англич клекна до колата, запали още една клечка кибрит и видя, че държи половин лист от лъскав бележник, върху който беше написано нещо, което започваше от откъснатото. Останалото гласеше: „...3. Търси Рино.“

Той тракна със зъби и пусна клечката на земята.

— Така е по-добре — промърмори тихо.

Качи се в колата, запали и излезе от уличката.

Номерът беше изписан върху входната врата и леко осветен отзад. Това всъщност беше и единствената светлинка, която се виждаше от цялата къща. А тя бе голяма паянтова постройка, една пресечка над мястото, където бе организирана засадата. Предните прозорци бяха плътно запердени. Зад тях се чуваше шум, гласове, смях, специфичното пеене на млади негърки. Покрай тротоара и от двете страни на улицата бяха паркирани коли.

Вратата отвори висок слаб негър в тъмен костюм и златно пенсне на носа. Зад него имаше втора врата — затворена. Пийт Англич се озова в нещо като тъмна кутия между двете врати.

— Рино? — каза той.

Високият негър кимна, без да отговори.

— Дошъл съм за момичето, което Руф остави, бялото момиче.

За миг високият негър остана съвършено неподвижен, загледан нейде над главата на Пийт Англич. Когато заговори, гласът му се оказа лениво шипящ звук, който сякаш идваше от съвсем друго място.

— Влез и затвори вратата.

Пийт Англич пристъпи напред и затвори външната врата. Високият негър отвори вътрешната. Тя бе масивна, тежка. Заля ги върна от шум и светлина. Виолетова светлина. Той влезе в преддверието.

Виолетовата светлина идваше от арката над входа към просторна дневна. Вътре се виждаха тежки кадифени завеси, дивани и дълбоки фотьойли, стъклено барче в ъгъла и негър в бяло сако зад бара. В стаята имаше четири двойки, отпуснати удобно разположени, с чаши в ръце. Елегантни негри с лъщящи от брилянтин коси и момичета голи ръце, тънки копринени чорапи и изскубани вежди. Меката виолетова светлина правеше сцената нереална.

Рино погледна разсеяно нейде над рамото на Пийт Англич, после сведе тежките си клепачи и каза изнурено:

— Та какво рече?

Негрите зад виолетовата арка мълчаливо се бяха вторачили в тях. Барманът се наведе и пъхна ръце под тезгяха.

Пийт Англич бавно бръкна в джоба си и измъкна смачканата хартийка.

— Това няма ли да помогне?

Рино взе листчето и го заразглежда. Апатично бръкна в джобчето на жилетката си и извади друга хартийка със същия цвят. Съедини двете парченца. Отметна глава назад и се втренчи в тавана.

— Кой те изпрати?

— Тримър.

— Не ми харесва — провлачи негърът. — Написал ми е името. Това никак не ми харесва. Не е разумно. Освен това мисля, че трябва да те проверя.

Той се обърна и се заизкачва по дълго, стръмно стълбище. Пийт Англич го последва. Един от младите негри в дневната високо се изхили.

Рино неочаквано спря, обърна се, заслиза обратно, мина под арката. Приблужи се до присмехулника.

— Това е бизнес — каза изтощено. — Тук бели не влизат. Ясно ли е?

Момчето, което се беше изхилило, отвърна:

— О'кей, Рино. — И повдигна високата си запотена чаша.

Рино отново се заизкачва по стълбите, като си мърмореше на глас. Горے в коридора имаше много затворени врати. От яркочервените стенни лампи се процеждаше слаба розова светлина. Рино извади от джоба си ключ и отвори една врата в дъното на коридора.

Отдръпна се настрани и каза троснато:

— Вземай я. Тук бяла мърша не държа.

Пийт Англич мина покрай него и влезе в някаква спалня. В ъгъла, близо до пищно легло, натруфено с крещящи воланчета, светеше оранжев лампион. Прозорците бяха затворени, въздухът тежък, спарен.

Тоукън Уеър лежеше настрани върху леглото с лице към стената и тихо плачеше.

Пийт Англич пристъпи напред и лекичко я докосна. Тя рязко се обърна и се сгърчи. Втренчи се в него с широко отворени очи и уста, готова да се развика.

— Хей, здравей — каза той тихо и много нежно. — Къде ли не те търсих.

Момичето продължаваше да го гледа втренчено. Бавно всичкият страх изчезна от лицето му.

8

Фотографът на „Нюз“ вдигна стойката на светкавицата високо в лявата си ръка и се надвеси над фотоапарата си.

— А сега усмивката, господин Вайдори — каза той. — Онази, тъжната, която ги кара да се задъхват.

Вайдори се позавъртя в стола и застана с профил към апарата. Усмихна се на момичето с червена шапка, а после обърна усмихнатото си лице и към апарата.

Светкавицата блесна, камерата изщрака.

— Не беше лошо, господин Вайдори, въпреки че съм виждал и по-добри.

— Бях подложен на огромно напрежение — тихо каза Вайдори.

— И още как! Киселина в лицето не е шега работа! — съгласи се фотографът.

Момичето с червената шапка се изкиска, а после се изкашля зад елегантната ръкавица, обшита с червени тегели.

Фотографът събра принадлежностите си. Беше възрастен мъж в излъскан костюм от син шевиот, с тъжни очи. Той поклати посивялата си глава и оправил шапката си.

— Да, киселина в лицето никак не е шега работа — повтори. — Е, надявам се, че нашите момчета ще мога да ви видят сутринта, господин Вайдори.

— С удоволствие — изнурено отвърна Вайдори. — Само им кажи да ми позвънят от фоайето, преди да се качат. А ти пийни нещо на излизане.

— Аз съм шантав — рече фотографът. — Не пия.

Преметна чантата през рамо и се отправи към вратата. Дребно японче в бяла униформа изскочи като изпод земята и го изпроводи, след което отново изчезна.

— Киселина в лицето — каза момичето с червената шапка. — Ха-ха-ха! Голям майтап, ако едно възпитано момиче може да се изрази така. Може ли да си наляя?

— Че кой те спира — изръмжа Вайдори.

— Никой никога не го е правил, скъпи.

Тя кръшно се отправи към масичката с четвъртит китайски поднос отгоре и си забърка силен коктейл. Вайдори се обади разсеяно:

— Май това беше последното за днес. „Бюлетинът“, „Прес Трибюн“, трите радиостанции и „Нюз“. Не е зле.

— Дори чудесно — обади се момичето с червената шапка.

Вайдори я изгледа смръщено.

— Но никого не са заловили — тихо добави той. — Освен някакъв невинен минувач. Ти не знаеш нищо за това изнудване, нали, Ирма?

Усмивката ѝ бе ленива, но студена.

— Аз да те изнудвам за някаква въшлива хилядарка? Достатъчно си голям, Джони, вече мина четирийсетте, за да ги дрънкаш такива. Аз играя на едро.

Вайдори се изправи, приближи се до резбован дървен шкаф, отключи едно чекмедже и извади оттам голямо кристално кълбо. Върна се до стола си, седна, наведе се напред, стиснал кълбото между дланите си, и се загледа в него почти разсеяно.

Момичето с червената шапка го наблюдаваше над ръба на чашата си. Очите му се разшириха, придобиха стъклено изражение.

— По дяволите! Този пак се прави на ясновидец — прошепна тя. Силно тръшна чашата на подноса, приближи се и се надвеси над него. Гласът ѝ бе гукащ, но напрегнат. — Да си чувал за старческо оглупяване, Джони? Случва се често с извънредно жестоки мъже, когато прехвърлят четирийсетте. Чалдисват на тема цветя и играчки, изрязват книжни куклички и си играят със стъклени топки... Възможно ли е... За Бога, Джони! Още не си превъртял.

Вайдори не откъсваше поглед от кристалното кълбо. Дишаше бавно, дълбоко.

Момичето с червената шапка се надвеси още по-близо до него.

— Да отидем да се повозим, Джони — изгука тя. — Обичам нощния въздух. Кара ме да си спомня, че имам сливици.

— Не искам да се возя — разсеяно отвърна Вайдори. — Усещам... усещам нещо. Някаква надвиснала заплаха.

Момичето внезапно се наведе и изби кълбото от ръцете му. То тежко тупна на пода и бавно се търкулна по дебелия килим.

Вайдори скочи с изкривено лице.

— Искам да излезем да се повозим, скъпи — студено каза момичето. — Вечерта е чудесна и ти имаш чудесна кола. Така че искам да се повозя.

Вайдори я гледаше с омраза в очите. После бавно се усмихна. Омразата се стопи. Той се пресегна и докосна устните ѝ с два пръста.

— Разбира се, че ще се повозим, кукло — каза тихо.

Вдигна кълбото, заключи го в чекмеджето и влезе във вътрешната стая. Момичето с червената шапка отвори чантичката си, начерви се, отърка устни една в друга, оплези се на себе си в огледалцето, взе грубо вълнено палто в бежово, гарнирано с червено, внимателно се сгуши в него и праметна през рамо края на голямата си шал-яка.

Вайдори се върна, облечен с палто и шапка, праметнал пухкав шал с ресни над яката си. Двамата се отправиха към вратата.

— Да се измъкнем през задния вход — каза той. — В случай че още вестникари се навъртат наоколо.

— Защо, Джони? — Момичето с червената шапка подигравателно вдигна вежди. — Хората ме видяха, че влизам. Видяха ме и тук, вътре. Ти да не искаш да си помислят, че приятелката ти е останала за през нощта?

— По дяволите! — грубо изруга Вайдори и рязко отвори вратата.

Телефонът в стаята иззвъня. Вайдори изруга отново, пушна дръжката на вратата и зачака дребничкият японец в бялата униформа да вдигне слушалката.

Момчето остави слушалката, усмихна се умолително и размаха ръце.

— Вие обади, моля? Мене не разбира.

Вайдори се върна и вдигна слушалката. Каза:

— Да? Джон Вайдори на телефона.

После се заслуша. Пръстите му бавно стиснаха слушалката. Цялото му лице се напрегна, побеля. Произнесе бавно и дрезгаво:

— Почакайте малко.

Остави слушалката настрана, хвана се за масата и се облегна на нея. Момичето с червената шапка застана зад него.

— Лоши вести ли, скъпи? Пребледнял си като платно.

Вайдори бавно обърна глава и я изглежда.

— Омитай се оттук! — беззвучно каза той.

Тя се изсмя. Той се изправи, направи една-единствена голяма крачка и я зашлеви през устата. Силно.

— Казах омитай се оттук! — повтори със съвършено безжизнен глас.

Тя престана да се смее и докосна устните си с облечената в ръкавица ръка. Очите ѝ бяха станали кръгли, но не и шокирани.

— Хей, Джони. Ти направо ме срути — каза учудено. — Та ти си бил страхотен. Разбира се, че ще си отида.

Тя бързо се обърна, леко отметна глава назад, отиде до вратата, махна му с ръка и излезе.

Вайдори не гледаше към нея, докато му махаше. Щом вратата се затвори, той вдигна слушалката и каза мрачно:

— Ела тук, Уолц... и то бързо!

Пусна слушалката върху билката и остана за миг с изпразнен поглед. Влезе отново във вътрешната стая и излезе, но вече без палтото и шапката. В ръката си държеше къс автоматичен пистолет. Пусна го с дулото надолу във вътрешния джоб на смокинга си, бавно вдигна слушалката отново и каза студено и твърдо:

— Ако някакъв господин Англич иска да ме посети, изпратете го горе. Англич.

Повтори името буква по буква, внимателно остави слушалката и седна на стола до телефона. Скръсти ръце и зачака.

9

Японецът белодрешко отвори вратата, надникна, усмихна се и учтиво изсъска:

— А, вие влиза вътре, моля. Влиза оттук, моля.

Пийт Англич потупа Тоукън Уеър по рамото и я побутна към просторната луксозна стая.

Момичето изглеждаше безкрайно жалко и нещастно на красивия фон. Очите ѝ бяха почервенели от плач, устата подпухнала.

Вратата се затвори зад тях и дребното японче безшумно изчезна.

Двамата тръгнаха по дебелия килим покрай забулени лампиони, библиотечни шкафове, потънали в стената, лавици от алабастр и слонова кост, отрупани с джунджурийки от порцелан и нефрит, огромно огледало в рамка от синьо стъкло, цялата заобиколена фриз от снимки, надписани с обич, ниски масички с удобни фотьойли, високи масички с цветя, още столове, още килими — и Вайдори, който седеше усамотен в ъгъла и ги гледаше студено.

Той махна небрежно с ръка и огледа момичето от горе до долу.

— Ах, да, мъжът, когото полицията ми беше довела. Мога ли да направя нещо за вас? Чух, че били сгрешили.

Пийт Англич леко извъртя един стол и бутна Тоукън Уеър да седне в него. Тя се отпусна бавно, вдървено, облиза устни и зяпна Вайдори с безмълвно обожание. Учтиво отвращение сгърчи устните на актьора. Очите му бяха нащрек.

Пийт Англич също седна. Извади дъвка от джоба си, обели я и пъкна между зъбите си. Изглеждаше изтощен, очукан, изморен. По лицето и врата му се виждаха тъмни петна от кръвонасядания. Все още не се беше обръснал.

— Това е госпожица Уеър — бавно каза той. — Момичето, което трябваше да вземе пакета с парите ви.

Вайдори се наежи. Ръката му, която държеше цигара, затропа нервно по ръкохватката на стола. Той погледна момичето, но не каза нищо. Тя се опита да се усмихне и цялата пламна от смущение.

Пийт Англич продължи:

— Често се мотая по „Нун стрийт“, познавам престъпниците и знам на кого мястото му е там и на кого — не е. Тази вечер забелязах това момиче в една закувалня на „Нун стрийт“. Изглеждаше неспокойна и непрекъснато гледаше часовника. Мястото ѝ определено не беше там. И когато излезе, я последвах.

Вайдори леко кимна. Пепелта се отрони от цигарата му. Той я погледна разсеяно и кимна отново.

— Тя тръгна по „Нун стрийт“ — продължи Пийт Англич. — Много неподходяща улица за бяло момиче. Намерих я скрита в един вход. Тогава иззад ъгъла изпълзя голям дюзенберг със загасени светлини и отвътре подхвърлиха парите ви на тротоара. Тя беше изплашена до смърт. Помоли ме да ги взема и аз ги взех.

Вайдори каза спокойно, без да поглежда към момичето:

— Няма вид на измамница. Съобщихте ли на полицията за нея? Предполагам, че не сте, в противен случай нямаше да сте тук.

Пийт Англич поклати глава и праметна дъвката из устата си.

— Да кажа на полицията ли? Сто пъти не. Това за нас е дюшеш. Искаме си пая.

Вайдори силно се стресна, чак подскочи, сетне застина. Ръката му престана да потропва по ръкохватката на стола. Лицето му пребледня, стана студено и мрачно. После бръкна във вътрешния джоб на смокинга си, безмълвно измъкна автоматичния пистолет и го положи върху коленете си. Лекичко се наведе напред и се усмихна.

— Изнудвачите — каза мрачно — винаги са били интересни. Колко смятате, че трябва да бъде вашият дял и... какво ще ми продадете срещу него?

Пийт Англич замислено погледна пистолета. Ченето му невъзмутимо продължи да премята дъвката. В очите му не се четеше никакво притеснение.

— Мълчание — мрачно отвърна той. — Само мълчание.

Вайдори внезапно и рязко замахна с пистолета.

— Говорете — каза. — И говорете бързо. Не обичам тишината.

Пийт Англич кимна и рече:

— Заплахите за заливане с киселина бяха чиста измислица. Никой не ги е отправял. Опитът да се откупите беше фалшив. Рекламен трик. Това е всичко.

Той се облегна назад в стола си.

Вайдори погледна към дъното на стаята, покрай рамото на Пийт Англич. Започна да се усмихва, но изведнъж лицето му се вкамени.

Тримър Уолц се беше промъкнал в стаята през отворена странична врата. Държеше тежкия савидж в ръката си. Бавно и съвършено безшумно се придвижваше по килима. Пийт Англич и момичето не го бяха забелязали.

Пийт Англич продължи:

— Фалш от начало до край. Чиста инсценировка. Ще кажете, че са само предположения? Естествено, но помислете за миг. Обърнете внимание колко деликатно се действаше в началото... и как, след като аз се намесих, играта загубя. Момичето работи за Тримър Уолц в „Джъгърнот“. Няма пари, отчаяно е и лесно се плаши. А Уолц изпраща именно нея с подобна задача. Защо? Защото идеята е да я пипнат. Засадата е била подготвена. Ако пропее за Уолц, той се изсмива, обръща внимание на факта, че всичко е станало почти под прозорците му, че сумата е била нищожна и заведението му печели добре. Освен това момичето, изпратено да вземе откупа, е толкова загубено, че нима хитрец като него би му възложил подобна задача? Изключено. Ченгетата почти ще му повярват, а вие ще направите огромен жест и ще се откажете да съдите момичето. Ако не пропее, пак ще откажете да я съдите. И в двата случая шумотевицата и рекламата за вас ще бъдат едни и същи. А реклама ужасно ви е нужна, защото сте в застой и ще си я получите, и то само срещу онова, което ще платите на Уолц — или поне така си мислите. Налудничаво ли ви звучи? Толкова ли е трудно един дребен холивудски изнудвач да се сети за тези неща? Кажете ми тогава защо федералната полиция не присъстваше на случая? Защото тези момчета щяха да се ровят, докато измъкнат мишлето, и тогава щяха да ви обвинят, че сте заблудил съда. Ето защо. А на местната полиция изобщо не ѝ пука. Тя толкова е свикнала с кинаджийските ви номера, че само ще се прозине и ще заспи отново.

Уолц вече беше стигнал средата на стаята. Вайдори не поглеждаше към него. Погледна момичето и лекичко му се усмихна.

— А сега да видим как играта загубя, след като аз се намесих в нея — продължи Пийт Англич. — Отидох в „Джъгърнот“ и започнах да разговарям с момичето. Уолц ни примами в кабинета си и огромна маймуна, която работи за него, едва не ме удуши. Когато дойдох в

съзнание, разбрах, че се намирам в някакъв апартамент, в компанията на мъртво момиче. Беше застреляно и един куршум от пистолета ми липсваше. Патлакът лежеше на пода до мен, аз вонях на джин, а патрулната кола вече завиваше зад ъгъла. Междувременно тук намиращата се госпожица Уеър беше заключена в един бардак на „Нун стрийт“. Защо се пипаше така грубо ли? Защото Уолц вече беше задействал операция „Изнудване до смърт“. И щеше да ти точи кръвчицата, докато станеш по-бял и от ангелско крилце. Половината от всеки спечелен от теб долар щеше да е негова. И ти щеше да му я даваш и да си доволен, Вайдори. Защото щеше да бъдеш популярен и да имаш протекция. Но на каква цена!

Уолц вече беше близо. Дори твърде близо. Вайдори внезапно се изправи. Пистолетът му зейна срещу гърдите на Пийт Англич. Гласът му бе станал тънък, като на старец. Той замечтано каза:

— Убий го ти, Уолц. Твърде нервен съм за подобна работа.

Пийт Англич дори не се обърна. Лицето му се вкамени като индианска маска.

Уолц опря дулото в гърба му. Стоеше леко усмихнат, подпрял с пистолета гърба на Пийт Англич, но впери поглед през рамото му в лицето на Вайдори.

— Клетият Пийт — сухо каза той. — Тази вечер много ти дойде. Трябваше да стоиш далеч оттук, но се досетих, че няма да устоиш.

Вайдори леко се отмести настрани, разкрачи крака и здраво стъпи на пода. Красивото му лице бе станало някак странно зеленикаво, дълбоките му очи болезнено блестяха.

Тоукън Уеър се беше втренчила в Уолц. В очите ѝ блестеше див ужас. Тя така широко се бе ококорила, че се виждаше бялото на очните ѝ ябълки. Уолц каза:

— Тук не мога да направя нищо, Вайдори. Но от друга страна, предпочитам да не съм сам, когато го извеждам навън. Вземи си шапката и палтото.

Вайдори кимна едва забележимо. Главата му почти не помръдна. Очите му все още болезнено блестяха.

— А какво ще стане с момичето? — попита шепнешком.

Уолц се ухили, поклати глава и още по-силно притисна пистолета към гърба на Пийт Англич.

Вайдори се отмести още малко встрани и отново разкрачи крака. Пистолетът не трепваше в ръката му, но и не сочеше към нищо конкретно.

Той затвори очи, постоя така кратък миг, после широко ги отвори. Произнесе бавно и внимателно:

— Когато го замисляхме, всичко изглеждаше добре. Такива дръзки, безскрупулни ходове и друг път са правени в Холивуд. Честно. Аз обаче не предполагах, че това ще доведе до нараняване на хора, до убийство. Аз просто... просто не съм толкова закоравял престъпник, за да продължа, Уолц. Бях дотук. Най-добре си прибери пистолета и си върви.

Уолц поклати глава и се усмихна особено, напрегнато. Той се поотдръпна от Пийт Англич и леко измести пистолета встрани.

— Картите са раздадени — студено каза той. — И ти ще играеш. Хайде да вървим.

Вайдори въздъхна и клюмна. Изведнъж се бе превърнал в самотен, изоставен мъж, далеч не млад.

— Не — каза тихо. — Аз бях дотук. Това бе последният отблясък от не чак толкова добрата ми репутация. В крайна сметка ролята беше моя. Вярно, аматьорска, но затова пък моя. Прибери пистолета, Уолц, и изчезни оттук.

Лицето на Уолц стана студено, непоколебимо, безизразно. Очите му се превърнаха в безизразните очи на убиец. Той отмести пистолета още малко встрани.

— Вземи си шапката, Вайдори — произнесе много отчетливо.

— Съжалявам — отвърна Вайдори и стреля.

Пистолетът на Уолц изтрещя в същия миг, двете експлозии се смесиха. Вайдори се олюля, леко се извърна, после отново изправи тялото си. Той се втренчи в Уолц, без да мига.

— Късметът на аматьора — каза и зачака.

Пийт Англич вече бе извадил колта, но от него вече нямаше нужда. Уолц бавно се свлече на една страна. Бузата и месестият му синкав нос се сплескаха върху килима. Той леко размърда лявата си ръка, опита се да я прехвърли през гърба си. После изхърка и застина.

Пийт Англич изрита савиджа далеч от проснатото му тяло.

Вайдори попита провлечено:

— Мъртъв ли е?

Пийт Англич изръмжа, не отговори. Гледаше момичето. То се бе подпряло с гръб на масичката с телефона и прикриваше с ръка устата си — класическата поза на стаения ужас. Толкова банална, че изглеждаше глупава.

Той обърна очи към Вайдори и каза кисело:

— Късметът на аматьор — факт. Но я си представете, че не го бяхте уцелил? Той само блъфираше. Просто искаше да хлътнете още малко, че да не се раздрънкате. Между другото, аз бях неговото алиби в случай на убийство.

— Съжалявам... много съжалявам — каза Вайдори. Изведнъж седна, наведе глава назад и затвори очи.

— Господи, колко е красив! — каза Тоукън Уеър с благоговение. — И смел.

Вайдори хвана лявото си рамо с ръка и силно го притисна. Между пръстите му бавно прокапа кръв. Тоукън Уеър сподавено изписка.

Пийт Англич огледа стаята. Японецът белодрешко бе пропъзлял вътре и стоеше в ъгъла — дребна безмълвна фигурка, сгъшена до стената. Отново погледа към Вайдори. Много бавно, сякаш неохотно, произнесе:

— Госпожица Уеър има роднини в Сан Франциско. Можете да я изпратите вкъщи с някой дребен подарък. Това е естествено и честно. Тя ме насочи към Уолц. Така и аз влязох в играта. Казах му, че сте разбрал намеренията му, и той дойде да ви затвори устата. Гангстерски прийоми. Ченгетата ще има да се смеят, но в шепа. В крайна сметка за тях също ще пишат по вестниците. И вече всичко ще бъде истинско, а не нагласено. О'кей?

Вайдори отвори очи и произнесе немощно:

— Вие... вие постъпихте много благородно. Няма да го забравя.

Главата му се клюмна.

— Той припадна! — извика момичето.

— Така е — рече Пийт Англич. — Дай му една хубава голяма целувка и ще се свести... А ти ще има какво да си спомняш цял живот.

Той изскърца със зъби, отиде до телефона и вдигна слушалката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.